

Türk kimdir? Konumu ne olursa olsun hiç kimse Türklüğe hakaret edemez!

Tarihçiler der ki, "Türkler tarih sahnesine Hunlarla ve Hunların muhteşem devlet sistemi ile çıkmıştır. Daha önce bir devlet yapısı bilinmemektedir." Oysa daha önceden Türklerin yapısı olmasaydı, Hunlar böyle bir devlet yapısına kolay kolay ulaşamazdı. Yani tarih var oldu olalı Türkler de vardı. "Âdem (as)'ın yeryüzüne indirilişinin ikinci bin yılı idi. Âdem (as)'ın torunları, Âdem (as)'ın talimatıyla yeryüzüne dağılmaya başlamışlardı. Âdem (as)'ın 19. Nesilden torunu TURK de Adem (as)'ın vasiyet ettiği topraklara maiyeti ile birlikte gitmişti. Gitmeden evvel de dedesi Hz. Âdem'in mezarını son bir kez daha ziyaret etmişti.

Türk'un maiyeti ile birlikte gittiği topraklar, bugün coğrafi olarak değişikliklerine uğramış olan İstanbul'dur. Şehirdi demiyoruz çünkü İstanbul'u TURK kuracaktır. O dönemde yeryüzünde fitneler alevlenmeye başlamıştı. Âdem ve eşi ile yeryüzüne indirilen, Âdemoğlunun düşmanı Şeytân fitneyi alevlendiriyordu. Ne acıdır ki, Şeytân'ın kendisi Allah'a düşmanlığını ilân etmemiştir ama Âdemoğullarını Yaraticı'ya düşman hâle getirecektir. "ŞEYTÂN APAÇIK SİZİN DÜŞMANINIZDIR." Bakara, 208. ayet ve Yâsîn, 60. ayet Şeytân daha önce yeryüzüne indirilmiş cinlerle ve kendine tâbi olan Âdemoğulları ile ordular hazırlamaktadır. Şeytân, Âdemoğullarını çoktan Allah yolundan saptırmaya ve insanları bölmeye başlamıştır. Öyle bir ordu kurmuştur ki, Şeytân ve cinlerden süvarileri vardır: "Şeytân'ın süvarileri." İsrâ/64 Şeytan yeryüzüne, Âdem yüzünden indirilişini bir türlü hazmedememiştir. Yeryüzünü ele geçirip, Âdemoğullarını köle edip, yok etmek Şeytan'ın en büyük emelidir. Bunun için strateji planları hazırlamıştır. Âdemoğullarını Yaraticı'ya başkaldırtmak için bir kez daha saldıracaktır. Bu saldırış sonda olmayacaktır. Ta ki kıyamete kadar devam edecektir. "O SİZİN APAÇIK DÜŞMANINIZDIR." İsrâ/53

Türk'un bu topraklara (İstanbul'a) gelişi yüzyıl kadar olmuştur. Türk'un bir oğlu olmuş ve o da 40 yaşlarına gelmiştir. Bu oğul diğer oğullarından farklıdır. Diğerlerine benzemez, erdemli, salih ve bilge bir kişidir. Diğer kardeşleri çok cesur ve sadıktırlar. Ama bu oğlunun farklı meziyetleri vardır. Türk, bu oğlunun adını rüyasında gördüğü gibi İSTANBUL koymuştur. Bu isim zamanla bulundukları toprağın ve şehrin ismi olacaktır. Bu oğlun ismi, daha sonra Yaraticı'dan ilim alan ve dünya zamanlarında değişik zamanlarda Yaraticı'nın muradıyla icraatlarda bulunacak 'HIZIR' diye anılacak olan isimdir.

İstanbul ismi de tarih boyunca çeşitli değişikliklere uğrayacak, son çağın sonlarında (ahir zamanda), ilk ismi gibi anılacaktır. Türk, oğlu İstanbul'u dedesi Âdem'in topraklarına, oralarda olup bitenlerden haber almak için göndermişti. Bir yıl sonra İstanbul, görevini tamamlayıp, babası Türk'un yanına dönmüştü. Türk, şehrini geçen zaman içinde hızla imar etti. Bu şehir, yemyeşil ormanları, tepeleri, tatlı suyun tuzlu suya karıştığı nehirleri, denizleri, adacıkları, el değmemiş tabiat güzelliği ile oldukça göz kamaştıran bir şehirdi.

Şehrin yüksek tepelerinden birine bir mabet inşa edilmişti. Bu yapı, Türk kavminin hem ibadethanesi hem de toplanma yeri idi. Yapının mimarisi yaygan bir piramidi andırsa da, aslında piramit değildi. Yeryüzünde ilk yapı Kâbe dört köşeli olduğu için, bu yapıya saygılarından bu tür bir imaret yapmışlardı. Yani Kâbe'ye benzemeyen bir yapı. Daha sonra bu yapılar, Âdemoğullarınca değişikliğe uğratarak yeryüzünün muhtelif bölgelerinde yapılacaktır. Âdem (as) Kâbe'yi Allah'tan aldığı bilgi ile dört köşe inşa ettiğinde, İblis buna karşılık kendi mabedi olan üçgen piramidi yapmıştı. Fakat Türk'un piramide benzeyen yapısı piramit değildi. İnsanlar belki böyle

yakıştıracaktı. İblis, Âdemoğullarına dünya zamanı içinde 60 tane dev mabet piramit yaptıracaktı. Mısır piramitleri gibi... Ama Turk'un yapısı kesinlikle piramit değildi. Turk'un soyu da, dünya zamanları içinde ataları Turk'un yapısına benzer yapılar yapacaktı. İstanbul, babası Turk ile işte tepeden görülen bu mabedin aşağısında buluşmuştu. Turk'un elinde ÂSÂ vardı. İstanbul, âsânın ucundan tutmuştu. Bu bir edepti. Turk, oğlunun konuşması için âsâsını hafifçe oynattı. (Âsâ, ilmi temsil eder. Bu hareketin anlamı; ilime sıkıca tutunuyoruz çünkü bu Yaradan'ın buyruğu demektir.) Bunun üzerine İstanbul söze Yaratıcı'yı anarak başladı:

“Şeytan, bin yıldır saklandığı delikten çıkmış, atamız ve peygamberimiz Âdem'in vefatını fırsat bilmiş, cinlerden ve kendi ırkından süvarileri olan atlı ve yaya büyük bir ordu kurmuş.” Turk sordu: “Topluluğunda Âdemoğlu var mı?” İstanbul üzgün bir ses tonu ile, “Maalesef...” der. Bunun üzerine Turk kaşlarını çatarak, “Anlamıyorum. Şeytan, dedemiz Âdem'i cennetten çıkaralı, yeryüzünde meşakkat çekirtmeye başlayalı daha iki bin yıl olmadı. Nasıl olur da Âdemoğulları Şeytan ile işbirliği yaparlar?” dedi. İstanbul, gördüklerini anlatmaya devam etti: “Dahası, Şeytan, yeryüzündeki ilk mescide (Kâbe'ye) göz dikmiş. O mukaddes evi ortadan kaldırmak ve ahalisini yok etmek istediğini ilân etmiş durumdadır. O beldenin halkı akrabalarımız Âdemoğulları güçsüz ve çaresiz. Sizlere selâmları var. Atamız Âdem (as)'ın sizi ve maiyetinizi boşuna vasiyetle buralara göndermediklerini, mutlaka bir hikmetinin olabileceği ümidini taşıyorlar. Çünkü atamız Âdem'e, Allah buyruğu sahifelere (suhuflar) uyan son topluluk olarak görüyorlar. Bu birliği koruyan tek topluluk biziz. Diğer topluluklar bölünmüş, aralarında bazıları Şeytan ile işbirliği yapmış.” ‘ŞEYTAN İÇİNİZDEN BİRÇOK TOPLULUĞU YOLDAN ÇIKARDI.’ Yâsîn/62 Turk bir kez daha kızgınlıkla başını sallayarak, “Yazık, artık Âdemoğlu kötülüğe davet eder olmuş.” ‘İNSAN KÖTÜLÜĞE DAVET EDİYOR.’ İsrâ/11 dedi.

Bu konuşmalardan sonra Turk, oğlu İstanbul'a dönerek, “Akşam ibadetinde, mabette toplanalım. ‘Aksakallılar Meclisi’ toplansın. Durumu muhakeme edelim.” dedi. İstanbul, başını saygıyla öne eğdi ve tepedeki mabede doğru yol tuttu. Akşam olmuş, topluca Allah'a ibadet, secde edilmişti. Haberi alan Aksakallılar, mabedin özel bölümünde toplanmışlardı. Turk ile beraber Aksakallılar Meclisi 16 kişiydiler. Hepsi bilge ve âsâ sahibi kişilerdi. Turk'un önderliğinde, Yaratıcı anılarak toplantı başladı. Huzura İstanbul'un çağırılması ve edindiği bilgileri paylaşması kararlaştırıldı. İstanbul huzura geldi ve olup bitenleri anlattı. Zaman zaman Aksakallılar heyeti İstanbul'a sorular sorardı. Bu sorulardan biri de şöyleydi:

“Şeytan nasıl bir ordu kurmuş, orduyu nasıl dizayn etmiş?” (Ordu kavramı zaten biliniyordu. Zira, Allah'ın melekler ordusu kavramını bilmeyen yoktu. Fakat bu farklı bir durumdu. Çünkü bu Allah'ın değil, Şeytan'ın kurduğu ordu idi. ‘MELEK ORDULARI YARDIMA GELECEK.’ Al-i İmrân/125. ‘GÖKLERİN VE YERİN ORDULARI ALLAHIN'DIR.’ Fetih/7

İstanbul, edindiği bilgileri anlatmaya devam etti. Şeytan, sağ kolu olarak, ordu komutanlığına İsrail'i getirmişti. İsrail, Şeytan ile işbirliği yapan, onun ordusuna katılan ve ilahlık iddia eden yeryüzündeki ilk Âdemoğlunun ismidir. Onun soyu daha sonra İsrail oğulları diye anılacaktır. Allah, bu soya merhametinden dolayı defalarca peygamber gönderecektir. Bu soy, yeryüzünde fitne ve fesat çıkaracaktır. ‘ONLARIN KÜFRÜ ARTACAK, KİN, NEFRET ATEŞİ BÜYÜYECEKTİR. HER NE ZAMAN HARP İÇİN BİR YANGIN TUTUŞTURDULARSA, ALLAH ONU SÖNDÜRDÜ. ONLAR SADECE FESAT İÇİN KOŞARLAR, ALLAH İSE BOZGUNCULARI SEVMEZ.’ Mâide/64

İstanbul konuşmasına devam etti: “Şeytan, ordusundaki Şeytanilere çeşitli isimler, rütbelere vermiş. Onları sözde tanrılaştırmış.” (İstanbul'un bahsettiği isimler, rütbelere, daha sonra mitoloji tanrıları olarak kabul edilen cinlerden başkası değildi. Herkül gibi.)

Heyet, İstanbul'un anlattıklarını dinledi. Heyetten biri şöyle dedi: “Melekler Mukaddes

Yeri ve bizleri korumaz mı?” Turk, bu soruya cevap verdi: “Yüce Yaratıcı, insana en büyük rütbeyi verdi. İrade Âdemoğullarında. Yapılacak bir şey varsa, Âdemoğlu yapacak. Devir Âdemoğullarının devridir. Âdemoğlu önderlik yapacak, melekler ancak o zaman destek olacaktır. Yoksa Âdemoğulları hiçbir şey yapmayıp, melekler mi iş görecek?” ‘ONLAR İLLEDE BULUTTAN GÖLGELİKLER İÇİNDE ALLAH'IN MELEKLERLE KENDİLERİNE GELİVERMESİNİ VE İŞLERİNİ BİTİRİVERMESİNİ Mİ BEKLİYORLAR?’ Bakara/210

Biri söze atıldı ve sordu: “İyi ama bunun için hiçbir bilgimiz yok. Peygamberimiz ve dedemiz Âdem'in bizlere getirdiği Yaratıcı buyruğu sahifelerde (suhuflar) Şeytan'a karşı bireysel anlamda savunma öğretileri var. Topluca,

ordu, savaş düzeni hakkında bir şey yok ki!" Heyet üyelerinden başka biri söz aldı: "Yüce buyrukları tekrar tekrar inceleyelim." Bu teklif üzerine suhufları tekrar inceleme kararı aldılar. Sahifelerin muhafaza edildiği mabedin özel bölümünden Yaratıcı'nın adını anarak sahifeleri çıkardılar. İstanbul anlattıklarını bitirdikten sonra Ak Sakallılar'ın huzurundan ayrıldı.

Kutsal suhuflar çıkarıldıktan sonra iyice tetkik edildi. Fakat suhuflarda aranan ilim ve bilgi yoktu. Suhuflar, tekrar dualarla yerine, yani muhafazalığa konuldu. Aksakallılar Meclisi, tekrar aralarında tartışmaya başladı. Heyetin on beş kişisi 'hilâl' şeklinde yarım daire pozisyonunda, Türk ise hilâlin ağzının açık bulunan kısmında yer almış bir vaziyetteydi. Âsâlar ellerinde 'divan' durdular. Adeta 'Ay Yıldızı' andıran bir oturma idi ki, esas gaye de budur, yani Ay Yıldız şeklinde durmak. İçlerinden birisi şöyle dedi:

"Elimizde, Şeytan'ın hazırladığı orduya karşı koyacak ne ilmimiz var ne de bilgimiz. Yeni bir peygamber beklemekten başka çaremiz yok gibi." (Suhuflarda yeni peygamber geleceğine dair bilgi vardı ama zamanı bildirilmemişti.) Bir diğer bilge Aksakallı şöyle dedi: "Hayır, peygamber bekleyemeyiz. Çünkü peygamberin ne zaman geleceği belli değil. Suhuflardaki alâmetler de çok açık değil. Şeytan ordusunu hazır etmiş durumda, biz beklersek, geç kalmış oluruz, bu da bizim için riskli olur. Yeni bir peygamber gelse idi şimdi gelirdi. Demek ki Yüce Yaratıcı henüz murad buyurmadı." Bir diğer Aksakallı söz aldı ve şöyle dedi: "Bilgelerin rüyalarına başvuralım. Belki gerekli ilmi bu şekilde elde edebiliriz."

Türk cevap verdi: "Hayır. Rüya ilmini hemen herkes bilir oldu. Şeytan'a bu bilgiler sızabilir." Aksakallılar Heyeti, ne yapacakları konusunda kararsız kalmıştı. Ne yapacaklarını, nasıl davranacaklarını, bu yeni durum karşısında nasıl bir ilim kullanacaklarını bilemiyorlardı. Birbirlerine bakmaya başladılar. Herkesin yüzünde bir endişe vardı. Şeytan'ın ordusuna karşı koyabilmek için ilme ihtiyaçları vardı. Ama bu konuda ne ilimleri ne de bilgileri vardı. Çünkü insanlık yeryüzünde ilk defa böyle bir durum ile karşılaşılıyordu.

Hilâl ve Yıldız şeklinde dizilmiş Aksakallılar Meclisi, enine boyuna iyice tartıştılar ama bu tartışmaların sonucunda bir neticeye varamadılar. Neden Ay? Çünkü hilâl, kâinatın ilk yaratılış safhasında bir başlangıç ölçüsüdür. Özel hadiseler ve özel ibadetler için başlangıç sembolüdür. 'SANA HİLÂL ŞEKLİNDE DOĞAN AYDAN SORARLAR. DE Kİ: İNSANLAR VE ÖZELLİKLE HAC İÇİN VAKİT ÖLÇÜLERİDİR.' Bakara/189

Bu ayetten sonraki ayet ise ilk savaş müsaadesi olan ayettir. 'SİZE KARŞI SAVAŞ AÇANLARA SİZ DE ALLAH YOLUNDA SAVAŞ AÇIN.' Bakara/190 Tıpkı Şeytan'ın ordu kurup insanlığa savaş ilan ettiği zaman Türk'un da buna karşı Allah yolunda ilk kez savaşması gibi. Neden Yıldız? Yıldız neyi temsil eder? 'BATAN YILDIZA YEMİN OLSUN Kİ.' Necm/1

Evet, dünya tarihi var olduğundan beri, Türk gibi lider vasfındakiler, kimi zaman peygamberler, kimi zaman Allah dostları, yıldızlar gibi bir doğup bir kaybolmuşlardır. Yıldız bu insanların makamının temsidir. Bu bilgilere, Türk ve ahalisi de, dede peygamberleri Âdem (as)'den beri vakıftı.

İleride Ay-Yıldız, yeryüzünde Allah adına kurulan ve Allah adına, Allah yolunda savaşan ilk ordunun yani Türk ordusunun bayrağı olacaktır. Türk ve 'On Altılar', başka bir deyişle Aksakallılar Meclisi saatlerdir tartışmalarına rağmen bir çözüm bulamamışlardı. O esnada beklenmedik bir şey oldu: Gökyüzünde Ay ve Yıldız, tıpkı Aksakallılar Meclisi'nin dizilişi gibi bir araya geldi. Hilâl ve Yıldız buluştu...

Yeryüzünde, kardeşi tarafından Allah yolunda öldürülen Âdem (as)'ın oğlu Âlim'in kanlı elbisesi, emanet olarak Türk ahalisinde muhafaza ediliyordu. Bu emanet, mabedin bir köşesinde şeffaf cam şeklinde kristal bir fanusta korunuyordu. İşte gökteki Ay- Yıldız, bu fanusun üzerine yansıdı. Bilgeler, bunu bir işaret olarak anladı. Haklıydılar da. İşte Türk bayrağının oluşumunun gerçekte kökeni bu şekildedir:

Yüce Allah, Âdem (as)'ın çocuklarından kurban ister. Birininki kabul olur. Diğer kiskançlıktan kardeşini şehit eder. Allah yolunda yeryüzünde ilk şehit, öldürülen bu kişidir.

İşte tam bu esnada, İstanbul, Aksakallılar Meclisi'nin huzuruna tekrar gelmek için izin istedi. Böyle bir izin isteme de ilk defa oluyordu. Zira daha evvel hep Meclis, gerekli gördüğü kişileri huzura çağırırdı. Ama şimdi İstanbul, kendisi huzura gelmek için izin istemişti. Türk ve Meclis, bunu bir işaret sayarak, İstanbul'u huzura kabul ettiler.

Yeryüzünde ilklerin yaşandığı bir dönemdi ve bu durum da bir ilkti. Huzura gelen İstanbul'a söz verdiler. İstanbul şunları anlattı:

"Muhterem bilgeler, gece sizlerin huzurundan ayrıldıktan sonra Mabedin bir köşesinde uyudum. Rüya değildi gördüklerim. Bana büyük bir melek gelerek bir tas içerisinde şerbet verip, 'Bu Allah katından bir ilimdir. Her bilgenin üzerinde başka bir bilgi vardır. Sen onlardan ilki ve birisin.' dedi. Uyandığım da birçok ilimle donatıldım." 'ALLAH KATINDAN İLİM VERDİĞİMİZ GAYBA DAİR KULLARIMIZDAN BİR KUL.' Kehf/65

İşte bu hadise, Türk bayrağının doğuşu ile yeryüzünde daha sonraları 'ilm-i ledün' diye de anılacak ilmin bir kul'a verilmesiydi. Yani peygamber olmadığı ilk devirde, ihtiyaç olan, peygamber olmayanlara verilen ilim, ilk o gün verilmişti. İlm-i ledün sırrı, vahyin gelmediği zamanlarda, Yaratıcı'nın katından rahmet ilmidir. Bu durum karşısında Aksakallılar, biraz şaşkın biraz da temkinliyidiler. Zira bu bir ilkti. Bektaş Baba'nın anlattıklarını pür dikkat dinliyordum. Bektaş Baba anlatmaya devam etti:

Aksakallılar Meclis'i, İstanbul'un biraz daha bilgi vermesi konusunda karara vardılar. Bunun üzerine İstanbul, söz alıp konuştu. Bilgeler, anlatılanlardan sonra kendi aralarında fikir beyan etmeye başladılar. İçlerinden birisi şöyle dedi: "Atamız ve peygamberimiz Âdem Hazretleri böyle bir ilimden neden söz etmediler? Sahifelerde de söz edilmemiş." Bir diğer Aksakallı bilgi şöyle cevap verdi: "Yaratıcı bizi hep ilim öğrenmeye teşvik ediyor. Birçok ağaç ve hayvan hakkında suhularda bilgi yok. Hayvanlar hayatlarını idame ettirirken avlanmayı yani yeni koşulları öğreniyor. Bizler de doğayı ve yaratılmışları gözlemleyerek birçok yeni şeyler öğreniyoruz. Demek ki, Yaratıcı, ilme teşvik ederek, yeni bilgiler öğrenmemizi murat etmiş. Allah, hayatın içine ilim ve bilgilerini gizlemiş. Bizler ise, bize bahşedilen akılla bunları gizlendikleri yerden çıkararak bilgilerimizi, ilimlerimizi arttıracğız. Öyleyse İstanbul'a verilen kutlu ilimde ona, gizlenildiği yerden bahşedilmiş."

Meclis, uzun tartışmalardan sonra, İstanbul'un ilmini sınamaya karar verdi. İstanbul'dan şöyle bir istekte bulundular: "Sana verilen ilmin gücünü bize göster." Bu talep üzerine İstanbul, "Bu ilim çok yönlü, sadece akılla izah edilemez. Ama kalbinizin mutmain olması için, size Şeytan'ın ordusunun bir alâmetini getireceğim." dedi. Bilgelerden birisi şöyle dedi: "Onların yanına gitmen en az on güneş doğumu ve batımı sürer. Buna vaktimiz yok." İstanbul ise, "Yanılıyorsunuz." diyerek bir anda herkesin gözleri önünde ortadan kayboldu. Meclis, İstanbul'un birdenbire yok olması ile hayretler içerisinde kaldı. Biraz sonra İstanbul tekrar Meclis'te belirdi. Elinde bir bez parçasına benzeyen bir nesne ile geri dönmüştü. İstanbul'un yaptığı şeyi, Şeytan ve cinler yapmaktaydı. Yani görünmez olmak. Ama bir Âdemoğlu ilk defa böyle bir şey yapıyordu. Bilgeler sordu: "Nereye kayboldun, o elinde getirdiğin şey nedir?" İstanbul cevap verdi: "Gizlice Şeytan ve ordusunun karargâhına gittim. Bu elimde getirdiğim nesne, onların ordusunun nişanı." Bilgelerden biri sordu: "Bu getirdiğin şey nedir? Bu üzerinde kuru kafa olan alâmet nedir?" İstanbul soruya şöyle cevap verdi: "Bu bez ipektir. Onların bayrağının üzerindeki bu kuru kafa resmi de, Şeytan'ın ordusunun işareti." (Şeytan ilk bayrağını ipekten yaptırmıştı. İpeğin üzerine de insanın kuru kafa şeklindeki resmini koymuştu.) 'ATEŞ ONLARIN YÜZLERİNİ YALAR, YAKAR. ONUN İÇİNDE ONLAR, YÜZÜNÜN ETLERİ SIYRILMIŞ OLARAK SIRITARAK DİŞLERİ İLE KALIRLAR.' Mu'minûn/104

(Bu ayette, Şeytan'a uyan cehennem ehlinin başlarına gelecek olanlar anlatılır. Şeytan, bu halden, yani insanoğlunun uğradığı bu azaptan zevk aldığı için, kuru kafayı kendine sembol yapmıştır.) İstanbul, Şeytan'ın ordusunun bayrağını açtı. 4,5 metre kadar olan ipek bayrağın, ipeği göz kamaştırmaktaydı. İnsanın gözünü alan bu parlaklığın bir sebebi de, ipeğin kenarlarının altınla süslü olmasıydı. Bakanın gözleri kamaşmaktaydı. Bu bayrakta adeta kibir boy gösteriyordu. Anlaşılan Şeytan, ordusuna yaptıklarını süslü göstermişti. 'HANİ, ŞEYTAN ONLARA YAPTIKLARI İŞİ GÜZEL, SÜSLÜ GÖSTERMİŞTİ DE ŞÖYLE DEMİŞTİ: 'BUGÜN İNSANLARDAN SİZE GALİP GELECEK KİMSE YOKTUR.' Enfâl/48

İsrail'in de içinde bulunduğu Şeytan'ın ordusu, altınlarla, ipeklerle Şeytan tarafından süslendirilmişti. Artık onlar tam bir sapkınlık içerisindeydi. 'BİZ AHİRETE İMAN ETMEYENLERE YAPTIKLARI İŞLERİ SÜSLEDİK. O YÜZDEN ONLAR KÖRELMİŞ OLARAK BOCALARLAR.' Neml/4

Bu ayet aslında Şeytan'ın da, taraftarlarının da kötüyü güzel görerek aldandığını, Şeytan'ın aldatayım derken, bir kez daha kendinin aldandığını ifade eder.' Türk, İstanbul'un anlattıklarını dinledikten sonra, Şeytan'ın ipekten, altından olan bayrağını işaret ederek, "Mademki bu, melânet Şeytan'ın fikri, bizler de Şeytan'ın fikri ve eli değmiş bu bez parçası gibi kibir ve süslü görünen şeylerden kaçınmalıyız. Peygamberimiz Hz. Âdem, dedelerimize,

‘Şeytan’ın yaptığıının tersini yapın’ diye nasihat etmişti.” dedi.

(O günden sonra altın ve ipek erkeklere bu yüzden men edildi. Daha sonraki yıllarda Şeytan ve ordularından elde edilen bol ipek ve altın ganimet, imhasındansa, erkeklere süslü görünmesi gayesiyle kadınlara dağıtılacaktı. Bütün peygamberler ve Hz. Muhammed (sav) de, ümmetinin erkeklerine ipek ve altının –süslenmek gayesi ile- haram edildiğini buyurmuşlardı. Hz. Muhammed (sav); ipeği sağ eline, altını sol eline alarak şöyle buyurdu: “Bu ikisi ümmetimin erkeklerine haramdır.” (Tirmizi) Yine bir gün Hz. Muhammed (sav), adamın birinin elinde altın yüzük görmüş ve adama, “Onu derhal çıkar at! Herhangi biriniz, tutuşturulmuş bir ateş parçasını eline almaya yeltenir mi?” demişti (Müslim).

İpek ve altın, İblis’in kibriyle ve süslü olarak gösterdiği ve Allah’a karşı olan savaşta kullanmayı teşvik ettiği metallerdir. Efendimiz (sav)’ın hadisinde, “Tutuşmuş ateş parçası ele alınır mı?” sözüyle, dumanlı ateşten İblis ve cehennem ateşinden yüzleri yanıp, kuru kafa haline gelmiş cehennem ehlinin amelleri anlaşılmaktadır. Daha sonraları kuru kafa sembolü, Şeytanî tüm oluşumların sembolü olacaktır. İstanbul şöyle dedi: “Gökten bir taş düşecek (meteor). O taşı bulup, onunla, bana öğretilen ilimle savaş aleti yapacağız.”

Bilgeler, olup bitenler karşısında, İstanbul’a tam yetki verdiler. İstanbul’a verilen ilime tabi olacaklarını belirttiler. Tüm Türk ülkelerinde oynanan ‘Kökbörü’ oyunu biraz sonra anlatacaklarımızın hatırasıdır. Türklerde beyaz at yani kırat törenlerde kullanılır. Bu, kıratın seçkinliğine saygıdır. Ancak Türk hakanları savaşta asla beyaz at kullanmazlardı. Çünkü herkesin atı siyahken seninki beyaz ise hedef olursun. Fatih Sultan Mehmet İstanbul’un fethinde, törenlerde kullanmak için Macaristan’dan beyaz at getirtmişti.

Gecenin ilerleyen vaktinde, zifiri karanlığı delen bir aydınlık her yeri gündüz gibi yaptı. Gözün gördüğü son tepenin ilerisine, bir gök taşı (meteor) düştü. Düşen taşın parlaklığı ve dumanları çok net görülüyordu. “BATTIĞI ZAMAN YILDIZA AND OLSUN Kİ.” Necm/1 “YEMİN OLSUN O GÖĞE VE TARIK’A. TARIK NEDİR BİLDİN Mİ? O, KARANLIĞI DELEN YILDIZDIR. HİÇBİR KİMSE YOKTUR Kİ, BAŞINDA BİR GÖZETLEYİCİ OLMASIN.” Tarık/1-2-3-4

O yıldızdan bir parça düşmüştü. İstanbul, bir an evvel göktaşının bulunduğu yere gitmek için yanına iki genç aldı ve atlarının hazır olmasını istedi. Göktaşının aydınlattığı gecede üç at hazır edilmişti. Bu durum aynı zamanda atların savaşlarda kullanılmasının da ilkiydi. Üç atlı, göktaşının düştüğü yere doğru hareket ettiler. Göktaşının düştüğü yerden dumanlar yükseliyordu. Yerde çatlaklar ve çukur oluşmuştu. Üç atlı, tepeye doğru dörtlü at koşturuyordu.

Şeytan ve İsrail durumun farkındaydılar. Şeytan’ın süvarileri de çoktan tepeye doğru yönelmişlerdi. Âdete İstanbul’un atlıları ile yarış ediyorlardı. Müthiş bir mücadele başlamıştı.*

Atlar bir saate yakın soluksuz, göktaşının düştüğü alana doğru koşmuştu. Vardıklarında yerler sıcaktı. Atların ayaklarından kıvılcımlar çıkıyordu.

‘NEFES NEFESE KOŞAN ATLARA. NALLARINDAN KIVILCIM SAÇANLARA...’ Âdiyât/1-2 Bir çıkılmaz alana gelindi. Atların çıkması mümkün değildi. Vadiler, dar geçitler çıkmaz bir yola dönüşüyordu sanki. Adeta bir labirent içinde gibiydiler, dönüp dolaşıp aynı yere geliyorlardı. İsrail ve yoldaşı cinler, tepenin farklı bir yerinden göktaşının bulunduğu alana doğru yaklaşıyorlardı. Göktaşına daha yakın görünüyorlardı. İstanbul attan indi, yanındaki iki genç de aynısını yaptı. İstanbul secdeye kapandı, dua etmeye başladı. Sanki bu duaya kuşlarda eşlik ediyordu. ‘AND OLSUN Kİ, BİZ DAVUT’A TARAFIMIZDAN ÜSTÜNLÜK VERDİK. EY DAĞLAR, DAVUT’UN ZİKRİNE KATILIN. EY KUŞLAR SİZDE ÖTEREK BU YAKARIŞA KATILIN DEDİK. ONA DEMİRİ DE YUMUŞATTIK.’ Sebe/10

İsrail ve yandaşları dağdan yuvarlanmaya başladılar. Dağların hareketiyle açılan yoldan İstanbul ve arkadaşları geçip, düşen meteorun özünden alıp, yanlarında getirdikleri sepete koydular. Hızla geri döndüler. Şeytan, daha savaşa başlamadan ilk uğraşı kaybetmişti. İstanbul ve yanındakiler, On Altılar Meclisi’nin yanına dönmüşlerdi. Hemen yanlarında getirdikleri madeni İstanbul, kendisine verilen ilim ile eritip, ateşte döğüp kılıç yaptı. ‘AND OLSUN Kİ DEMİRİ BİZ İNDİRDİK’. Hadîd/25 Üç kılıç yapıldı. Birinin üzerine İstanbul özel yazılar yazdı ki, bu yazıların sırrı ahir zamana kadar kalacaktır. (Âsa Kitabı, Kod Mehdi s. 491) Bu kılıç uzun zaman sonra Davud (as) tarafından işlenecektir. Diğer iki kılıç, bir kılıç haline getirildi ki, bu kılıca da Zülfikâr denilecektir. Zülfikâr’ın çift

ağızlı olması, iki kılıcın üst üste çakılmasındandır ki, bunlar yeryüzüne ait madenlerden yapılmadı. Zülfikâr'ı daha sonra Hz. Muhammed (sav) bizzat eliyle Allah'ın Aslanı'nın eline verecektir. 'Ali gibi yiğit, Zülfikâr gibi kılıç yeryüzünde yoktur.' denilecektir. İstanbul'un yaptığı bu kılıçlar cinlere de tesirliydi.

Yaradan, 'cin ve şeytanlara gökyüzünden şahaplar yani ateş topları (meteorlar) attığını' Yüce Kuran'da buyuruyordu. Demek ki tesirliydi. Bu madenle yapılan kılıçlar, onlara azap veriyordu.

İstanbul, ledün ilmi ile zırh yaptı. Tıpkı Davud (as) gibi. 'ÖLÇÜLÜ BEDENİ ÖRTECEK ZIRHLAR YAPMAYI ÖĞRETTİK.' Sebe/11 Bundan sonra On Altılar, İstanbul ve Türk kavmi; Şeytan'ın, İsrail ve cinlerden oluşan ordusunu yapılan savaşta perişan etmişlerdir. Şeytan ve cinler, o savaştan sonra dağlara, ormanlara kaçıp dağıldılar. İşte o gün bugündür, bu savaşın rövanşını almak için Şeytan ve Şeytanîler, İsrail soyu ve yandaşları, Şeytanî cinler, fırsat buldukları anlarda saldırmışlardır. Ahir zamanda, Allah adına kurulmuş ilk ordu olan Türk Ordusu ile son savaşa, rövanşa hazırlanmaktadırlar." dedi Bektaş Baba.

Bektaş Baba'nın anlattığı bu derûnî bilgileri, sabaha kadar dinledim. Anlattıklarının gerisi hem dehşet doluydu, hem de umut verici idi.

Oktan Keleş

(Deruni Devlet-Kutsal-Halî Kitabından.)